

ஆனால், கையை விடாமலே, “என் மேல் கோபம் என்றால் எனக்கு தண்டனை தரவேண்டுமே தவிர உன்னையே தண்டித்துக் கொள்வதில் என்ன ‘லாஜிக்’ இருக்கிறது சொல்லு? இப்படியா, பட்டினி கிடந்து உடம்பை வருத்திக் கொள்வார்கள்? நான் பார், இப்படியா வயிற்றைக் காயப் போட்டேன்?” என்று அவன் லேசாகக் கோபம் காட்டினான்.

“உங்களுக்கென்ன? அந்த அனுராதா பார்த்துப் பார்த்து ஊ...ப... பரிமாறியிருப்பாள்; நீங்களும் முட்டச் சாப்பிட்டிருப்பீர்கள்!” என்றாள் வசந்தி வெடுக்கென.

சில கண நேரம் வித்யாதரிடம் அசைவு நின்று போயிற்று.

சற்றும் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார் போலும்! இந்தப் பட்டிக்காட்டுப் பெண், பொட்டில் அறைந்தாற் போல உண்மையைக் கண்டுபிடித்து விட்டாளே என்று திகைத்துப் போயிருப்பார்! என்று எண்ணிய வசந்தமல்லிக்கு, அதுவும் வேதனையாகவே இருந்தது. இந்தத் தவறை ஒத்து அவனோடு அவளால் வாழ முடியாதே!

சற்று விலகி அமர்ந்து, படுக்கைப் புறத்து விளக்கைப் போட்டான் அவன்.

“மனைவியை நேராக நோக்கி, “அனுராதா குடும்பப் பெண். கல்யாணமானவள். இன்றையப் பிறந்த நாள் விழா அவளுடைய இரண்டாவது குழந்தைக்கு. அதற்குப் போய் வந்தால், இப்படிக் கொச்சைப்படுத்தி விட்டாயே!” என்றான் வருத்தமும் கோபமுமாக.

வசந்தமல்லிக்கும், அனுராதா இரண்டு குழந்தைகளின் தாய் என்றதும் வாயடைத்துப் போயிற்று.

ஆனால் அவள் சின்னப் பெண் மாதிரி கச்சிதமான உடல் அமைப்புடன் அழகாக இருந்தாளே!

“ஏன், வாணி கூடத்தான் உடலைக் கச்சிதமாக வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். எல்லாப் பெண்களுமா உன் அண்ணி சுலோசனா மாதிரி ஒரு பிள்ளைப் பெற்றதும் வீங்கிப் பருத்து விடுவார்கள்?” என்று அவன் திருப்பிக் கொடுக்கவும் அவள் பக்கெனச் சிரித்து விட்டாள்.

தன்னை உலக அழகி என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் அண்ணி மட்டும் இதைக் கேட்டிருந்தால், புயல், மழை, பூகம்பம் எல்லாம் ஒருசேர வந்து விடாதா?

மனைவி மனைதப் படித்தவன் போல ஒரு கணம் லேசாக முறுவலித்த வித்யாதரன் உடனே மாறினான். “சிரிப்பது இருக்கட்டும். உன் மனதில் இந்தச் சின்னத்தனம் வரலாமா? ஒரு நல்ல குடும்பப் பெண்ணைக் காரணமே இல்லாமல் தரக்குறைவாகப் பேசலாமா? உன்னை அப்படிச் சொன்னால் தாங்குவாயா?”

கணவன் இந்த விஷயத்தை லேசில் விடப் போவது இல்லை என்பதோடு, வசந்தமல்லிக்கு உள்ளூரத் தானாகவே மனம் குன்றிப் போயிருந்தது.

வித்யாதரனின் விஷயம் வேறு. அவன் மீது ஐயம் கொள்ள, ஏதோ காரணங்கள் இருந்தன. ஆனால் அவனைத் தன் வீட்டு விருந்துக்கு அழைத்தாலேயே வீட்டுத் தலைவி வேறாகி விடுவாளா? சேச்சே” என்று வசந்தமல்லி மனம்: கூசினாள்.

“அந்த அனுராதா பற்றிச் சட்டென நான் அப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாதுதான். நேற்றையப் பரபரப்புக்குப் பின் மனம், உடல் எல்லாம் கொஞ்சம் ஒரு மாதிரி

இருந்ததா, வாயில் வந்ததைப் பேசி விட்டேன். ஸாரி” என்று அவள் வருத்தம் தெரிவிக்கவும் வித்யாதரனின் முகம் அப்படியே மலர்ந்து போயிற்று.

மனைவியை இழுத்து, இறுக அணைத்து முத்தமிட்டான் வித்யாதரன். “எனக்குத் தெரியும். உனக்கு அந்த மாதிரியான தரக்குறைவான எண்ணம் வராது, வந்தாலும் உடனே மறைந்து விடும் என்று எனக்கு நிச்சயமாகவே தெரியும்” என்றவன் அதற்கு மேல் சற்று நேரம் அவளைப் பேசவே விடவில்லை.

திடுமென சுய உணர்வு வந்தவன் போல விலகிச் சென்று ‘ஹாட் பேக்’ கில் இருந்த இட்லி, சட்னியோடு வந்து அவளை உண்ண வைத்தான்.

“அய்யோ, இனி வயிறு வெடித்து விடும்” என்று மீதி வைத்த இரண்டு இட்லிகளை அவன் உண்டான்.

“என்னவோ, அனுராதா வீட்டில் சரியாகச் சாப்பிடவே முடியவில்லை” என்று அவன் கூறியதும் வசந்தமல்லிகை துடித்துப் போனாள். “இப்படி என்று தெரிந்தால், இன்னும் இரண்டு இட்லியாவது மீதம் வைத்திருப்பேனே! பாதிக்குப் பாதியாய் இரண்டு பேரும் சேர்ந்தாவது சாப்பிட்டிருக்கலாமே...” என்று தவியாய்த் தவித்தாள்!

“அட்டா! பசியொன்றும் இல்லை, வச. நீ சாப்பிடும போது, கொஞ்சம் ருசிபார்க்க ஆசை வந்து விட்டது. அவ்வளவுதான், கண்மணி!” என்று அவளைத் தேற்றினான் அவன்.

அப்புறம், கொஞ்சலும், குழையலுமாக, அன்றைய இரவு அவர்கள் இருவருக்குமே மறக்க முடியாததாய் அமைந்தது.

‘ஊடல் உவகை’ என்று வள்ளுவர் பத்துப் பாட்டுகளைக் கொண்ட ஓர் அதிகாரமே எழுதி வைத்தது ஏன் என்று வசந்தமல்லிக்கு அன்று புரிந்தது!

சில தினங்கள் இந்த உவகை தொடர்ந்தது.

மறுநாள் மாமியாரும் மாமனாரும் குன்னூர் கிளம்பிச் சென்றதுகூட கணவன் மனைவியின் தனிமைக்கு வழி வகுத்தது போல இதமாகத்தான் இருந்தது.

எல்லாம் சில நாட்கள்தான்; வித்யாதரன், தன் பி.ஏ. அனுராதாவைப் பற்றி அவ்வப்போது பேசத் தொடங்கும் வரைதான்.

“இன்றைக்கு அனுராதா ஒரு வகை ஸ்வீட் செய்து கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். மிகவும் ருசியாக இருந்தது” ‘இன்றைக்கு மீட்டிங்கிற்கு அனுராதா எடுத்துக் கொடுத்த குறிப்புகள் மட்டும் இல்லையென்றால் நான் அவ்வளவு தான்!’ என்று ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லச் சொல்ல வசந்தமல்லியின் மகிழ்ச்சி காற்றில் இட்ட கற்பூரமாய் மெல்ல மெல்லக் கரைந்து மறையலாயிற்று.

கடைசியாக ஒருநாள், “இன்றைக்கு அனுராதா ஒரு அழகான சேலை - பிங்கும் ஆரஞ்சும் கலந்தது போலப் பளிச்சென்று ஒரு நிறத்தில் கட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தாள். மூன்று பட்டைத் துணிகள் மட்டும் தான் முதுகு. அவள் நிறத்துக்கும் கச்சிதமான உடல் அமைப்புக்கும்... அவளவன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு வேலையே நடக்க வில்லை! பிறகு, அவளைக் கூப்பிட்டு, ‘இதெல்லாம் பார்க்க வேண்டியவர்களுக்கு மட்டுமாய் அணிந்து காட்ட வேண்டிய ஆடை; இப்படி எல்லோருக்கும் விருந்து படைக்காதே என்று சொல்லி, அறையிலேயே இருந்து செய்யும் வேலை

யைக் கொடுத்தேன்" என்ற போது வசந்தமல்லியின் உடலில் பற்றி எரிந்தது.

அனுராதா, வித்யாதருடைய பி.ஏ. அவளை அறையிலேயே இருக்கச் செய்வது என்றால் இவன் நாள் முழுவதும் அவளைப் பார்த்து ரசித்திருக்கிறான். அலுவலகத்தில் மற்றவர்கள் பார்ப்பது மட்டும் பிடிக்கவில்லை! ஊரில் அண்ணி சொன்னது போல...

"...உனக்கு அவளை விட வாளிப்பான மேனி. நீயும் அந்த மாதிரி ரவிக்கைகள் கொஞ்சம் வைத்துக் கொள்ளேன், வச. வீட்டுக்குள் மட்டும் அணிந்து கொள்வதற்கு" என்று அவன் கொஞ்சலாகத் தொடர்ந்தது எதையும் கருத்தில் வாங்காமல், வசந்தமல்லியின் மனம் அண்ணியின் பேச்சை நினைவுக்குக் கொண்டு வருவதிலேயே நின்றது.

"ஆமாம். யாரோ கல்யாணமான பெண்ணுடன் இவனுக்குத் தொடர்பு என்றாளே; அந்தக் கல்யாணமான பெண் இந்த அனுராதாவேதானோ? அன்று குடும்பத் தலைவி; இரண்டு குழந்தைகளுடைய தாயார்; அவளைப் பற்றி இப்படிப் பேசுவதா என்று மகா உத்தமன் மாதிரி ஆத்திரம் காட்டி, அவளை அடக்கினானே! இவளும் படு முட்டாளாய் அவனை நம்பினானே!

அப்படி அசட்டுத்தனமாய் நம்பிக் கொண்டு கிடப்பாள் என்பதற்காகத்தானே இவன் பட்டிக்காட்டில் பெண் கொண்டதே! ஆனால் இவன் எண்ணியது போலக் கிராமப்புற மக்கள் ஒன்றும் ஏமாளிகள் அல்ல என்பது இவனுக்குத் தெரியாது போலும்!

இப்போது என்ன செய்வது?

இன்னமும் அவளுக்குக் கணவனின் பிழை பற்றி உறுதியான, நேரடியான ருசுக்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை

தான். ஆனால், சாட்சி வைத்துக் கொண்டா கொலை செய்வார்கள்? சாட்சி வைத்துக் கொண்டா கொள்ளையடிப்பார்கள். சாட்சி வைத்துக் கொண்டா லஞ்சம் வாங்குவார்கள்? அல்லது சாட்சி வைத்துக் கொண்டுதான் சோரம் போவார்களா?

நேரடி சாட்சி இல்லாததாலேயே ஒருவர் குற்றவாளி அல்ல என்றால் உலகத்தில் குற்றவாளிகளே இருக்க மாட்டார்களே!

சந்தர்ப்ப சாட்சியங்கள், நோக்கம், நடவடிக்கைகள் என்று மற்ற பல ஆதாரங்களைக் கொண்டுதான் ஒருவர் நிரபராதியா, அபராதியா என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். அப்படிப் பார்த்தால் படிக்காத, அழகில் குறைந்த, பட்டிக் காட்டுப் பெண்ணை வித்யாதர் மணம் புரிந்தது ஒன்றே அவனிடம் பிழை இருப்பதை நிரூபித்து விடும்.

ஆனாலும் இவ்வளவு பிரியம் காட்டுகிறானே! இது எல்லாமா வேஷமாக இருக்கக் கூடும்?

மகாபாரதக் கதையில் அர்ஜுனன் பல மனைவி கொண்டதாகவும், அத்தனை பேரிடமுமே அவன் காதலித்ததாகவும் வருகிறதே! இவன் அதுமாதிரி ரகமோ?

அல்லது, வசந்தமல்லி கொள்வதெல்லாம் வீண் சஞ்சலமேதானோ? சும்மா மனதைப் போட்டு உழப்பிக் கொள்கிறாளோ?

எல்லாம் அண்ணி சுலோசனா சொன்னதுதானே? அவள் பேச்செல்லாம் வேத வாக்காக இருக்க வேண்டும் என்று என்ன அவசியம்?

சுலோசனா தன்னையே பேரழகி என்று கூடத்தான் கூப்பெருமை பேசுவாள்! ஆனால் அவள் அழகியா? அந்த

“நாத்தனார் மகனுடைய மனைவி எப்படி இருக்கிறாள்? நாத்தனார் பையன் எப்படி குடியும் குடித்தனமுமாய் இருக்கிறான் என்று அறியும் ஆசை தாங்க முடியாமல் போய் உடனே, என் திருமணமாகி நாற்பதே நாட்களில் வந்து குதித்தீர்களா, அதை?” என்று கேலியும் கிண்டலுமாக மாமனுடைய மனைவியை வரவேற்றான் வித்யாதரன்.

கூடவே வந்த மாமன் மகளின் சடையைப் பிடித்து இழுத்து “இது எத்தனை நாளாக, கேழ்வரகு? எப்போதும் என்னை மாதிரிதானே முடிவெட்டியிருப்பாய்? இப்போ தென்ன எலிக்கு வால் மாதிரி உனக்கு ஒன்று தொங்குகிறது?” என்று விசாரித்தான்.

“பின்னே, எப்போதும் சின்னப் பிள்ளையாகவே இருக்க முடியுமா? அவளும் ஒருநாள் வளர்ந்துதானே ஆகவேணும்? எல்லாம் கடவுள் செயல்!” என்று சுந்தரி பெருமூச்சு விட்டாள்.

“என்ன அதை, பயங்கரப் புதிர் போடுகிறீர்கள்? பயமாய் இருக்கிறதே!” என்று நடுங்குவது போலப் பாவனை செய்தான் வித்யாதரன்.

“செய்வதெல்லாம் செய்து விட்டு இப்போது பயந்து என்ன பண்ண?” என்று பூடகமாகப் பேசிவிட்டு, “ஓகோ, இவள்தான் உன் மனைவியா? மம்... முகம் பரவாயில்லை... ஆனால்...” என்றவள் மேலே பேசுமுன் வித்யாதரன் குறுக்கிட்டான்.

“இவர்கள் என் மாமா மனைவி, வசந்தி இவள் ராகினி. ‘ஹாமில்டன் பிரிட்ஜ்’ அம்பட்டன் வாராவதியாக இப்போது ‘பார்பர்ஸ் பிரிட்ஜ்’ ஆனமாதிரி, ராகினி, சுருக்க

மாய் ‘ராகியாகி இப்போது கேழ்வரகாகி விட்டது. அதை, ராகினி, இவள் என் மனைவி வசந்தி” என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

பல நாட்களுக்குப் பிறகு கணவன் உற்சாகமாகப் பேச, அதுவும் வசந்தமல்லிக்கு ஒருமாதிரி வேதனையை அளித்தது. இது இயல்பாக அவளிடம் காட்டிய கலகலப்பு அல்லவே! அவனுடைய மாமன் குடும்பத்தைப் பார்த்த ஆனந்தம். குடும்பத்தையோ அல்லது அதிலும் இந்த மாமன் மகள் மருக்கொழுந்தைப் பார்த்ததில் உண்டான தனி மகிழ்ச்சியா?

அது அப்படித்தான் என்றார்கள் சுந்தரியும் ராகினியும். பிரயாண அலுப்பில் இரண்டு நாள் சோர்ந்து கிடந்தவர்கள். சோர்வு குறையவும் நிறையப் பேசினார்கள். அவர்களிடம் கேட்டார்கள். அவர்களும் சொன்னார்கள். வித்யாதரன் அலுவலகம் சென்றபின் அம்மா, மகள் இருவருமே கதைகதையாகச் சொன்னார்கள். அதிகம் பேசியது அம்மாதான்.

எப்படிச் சின்ன வயதிலிருந்து வித்யாவும் ராகியும் ஒன்றாகவே சுற்றுவார்கள்; வாணி சண்டை போட்டாலும் வித்யாதரன் எப்படி ராகினியைத் தூக்கிப் பேசுவான்; அவனுடைய நண்பர்களுக்கெல்லாம் ராகினியை அறிமுகப் படுத்தி வைப்பான்... என்று நிறையச் சொன்னார்கள்.

இரண்டு பேரும் ஒன்றாகவே சுற்றுவதில், ஒரு நாள் இரண்டு பேரும் ஒரே கட்டிலில் படுத்துத் தூங்கி விட்டார்கள். காயத்திரிகூடப் பார்த்து விட்டு, ‘நல்ல ஜோடி’ பெரியவர்கள் ஆனபிறகு இப்படியே ஜோடி சேர்த்துவிட வேண்டியதுதான் என்றாராம். ஆனால் வாகீசன் தான் மறுந்து விட்டாராம். இந்த மாதிரி அதை பிள்ளை மாமன்

மகள் திருமணம் எல்லாம் கூடாது; பிற்கால சந்ததியைப் பாதிக்கும் என்று கூறிவிட்டாராம்.

“அவருக்கென்ன, ஒரே கல் மனசாய் சொல்லி விட்டார். பிள்ளைகள் மனம் நொந்து போகும் என்று தெரியவில்லையே!” என்று சுந்தரி வருத்தப்பட, ராகினி அங்கிருந்து அகன்று சென்றாள்.

மகளின் முதுகு மறையும் வரை பார்த்திருந்து விட்டு, “அப்படி நினைப்பு இருந்தால், அதை முதலிலேயே சொல்லியிருக்க வேண்டாமா? இவ்வளவு தூரம் பழக விட்டு விட்டு, அப்புறம் சடாரென்று மாறினால், பாவம் சின்னதுகளுக்கு எப்படி இருக்கும்?” என்று பெருமூச்சு விட்டாள் சுந்தரி.

எவ்வளவு தூரம் பழகினார்கள் என்று கேட்கப் பயந்து போய்ப் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தாள் வசந்தமல்லி.

பொதுவாகச் சிறுவயதுக் கதைகளை உற்சாகமாகவே பேசும் ராகினி, வளர்ந்துவிட்ட பிறகு நடந்தவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்வதே இல்லை. ஆனால் சுந்தரி பெரும்பாலும் அதையே பேசினாள்.

அந்த அம்மாளின் மனதை மகள் மட்டுமே நிரப்பிக் கொண்டு இருந்தாள் என்பதில்லை. அவள், அவ்வப்போது வசந்தமல்லிக்காகவும் உருகுவது உண்டு!

“உனக்கு அம்மா, அப்பா ஒருவருமே இல்லையாமே! அண்ணி வந்த பிறகு அண்ணன் உறவு, இருப்பது இல்லாதது இரண்டும் ஒன்றுதான். புகுந்த வீட்டில் ஒரு பிரச்சனை என்றால் தோள் கொடுத்துத் துணை நிற்கக் கூட யாரும் இல்லையாமே பாவம்!” என்று மிகவும் பரிதாபப்பட்டாள்.

“உனக்குப் படிப்பும் இல்லையாமே வசந்தி! அச்சோ! கல்வி இல்லாவிட்டால், கண் இல்லாததற்குச் சமம் அல்லவா? ஏதேனும் ஒன்று என்றால், தன் காலில் தனித்து நின்று வாழ்வது கூட முடியாதே!” என்று வெகுவாக இரக்கம் காட்டினாள்.

“இங்கே சென்னையில்தான் வித்யாகர் என்று ஒருவர், பாதி நம்ம வித்யாவின் பெயர்தான். உதவும் கரங்கள் என்று ஒரு காப்பகத்தை, திக்கில்லாதவர்களுக்குத் தெய்வம் மாதிரி இருந்து, நடத்திக் கொண்டு இருக்கிறாராம். ஆதரவில்லை என்று போனால் எப்போது வேண்டுமானாலும் ஆசிரமத்தில் சேர்த்துக் கொள்வாராம். அதனால், சென்னையில் பெண்களுக்கு நடுத்தெருவில் நிற்க நேருமோ என்ற கவலை இல்லை!”

வயிற்றுக்குள் ஏதோ பிசைவது போல உணர்வு வசந்த மல்லிக்கு.

இந்த விவரத்தை இந்த அம்மாள், ஏன் அவளிடம் சொல்கிறாள்? ஒரு வேளை... ஒருவேளை ஒருநாள் வசந்த மல்லியும் ஆதரவற்று நடுத்தெருவில் நிற்க நேரும் என்று மறைமுகமாய் எச்சரிக்கிறாளா?

கணவன் ஒழுக்கமற்றவன் என்று தெளிவுபட்டால், அதன்பின் அவனைப் பிரிந்துதான் வாழ்ந்தாக வேண்டும் என்று ஒரு சமயம் நினைத்தவள்தான் வசந்தமல்லி. ஆனால் இப்போதோ அவனைப் பாராமல் ஒருநாள் கூட இருக்க முடியாது போல அவள் மனம் தவித்தது. அவன் முகம் பரிசுப்பிக் கொண்டு நின்றாலும் அவன் முதுகைப் பார்த்தால் கூடப் போதும்போல இருந்தது அவளுக்கு.

அதுவும்கூட இல்லாது போகுமோ என்று நினைத்தாலே தலை சுற்றியது.

எனவே, இப்போதெல்லாம் வித்யாதரனுடைய அத்தையம்மாள் பேச வாயைத் திறந்தாலே வசந்தமல்லிக்கு வயிற்றில் என்னவோ செய்தது.

ஆனால் அதற்காக அந்த அம்மாள் பேசாமல் ஒன்றும் இருந்து விடவில்லை. “ஊர்ப்பக்கம் எத்தனையோ பார்த்திருப்பாய், இல்லையா வசந்தியம்மா. பிள்ளைக்கு, சொத்துக்கு என்றெல்லாம் இரண்டு தாரம் கொள்வது அங்கெல்லாம் சாதாரணம்தானே? உனக்கும் அதெல்லாம் பெரிதாகத் தோன்றாது, இல்லையா?” என்று ஒரு நாள் சுந்தரி கேட்கவும் வசந்தமல்லி மயக்கம் போட்டுத் தடாலென்று கீழே விழாத குறைதான்.

இரு தாரமா?!

அவள் பேந்த விழித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்த போதே, சுந்தரியம்மாள் மேலும் சொன்னாள். “அன்றைக்கு சென்னையில் உதவும் கரங்கள் பற்றிச் சொன்னேன் இல்லையா? அதேபோல பெங்களூரிலும் கூட ஒன்று இருக்கிறது. பெங்களூர் கன்டோன்மென்ட் ஸ்டேஷனில் இறங்கி, ‘தீனபந்து ஆசிரமம்’ என்றால் ஆட்டோக்காரர்கள் அத்தனை பேரும் நேராக கூட்டிப் போய் விட்டு விடுவார்கள். சென்னையில் தெரிந்தவர்கள் கண்ணில் பட விரும்பாதவர்கள் அங்கே போய் விடலாம்.”

காய்ந்த உதட்டை நாவால் நனைத்து, மிகவும் பிரயாசைப்பட்டு வசந்தமல்லி கேட்டாள், “நீங்கள் ஏன் பெரியம்மா, இப்படியெல்லாம்... இதையெல்லாம் என்னிடம் சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று ஒருவாறு கேட்டே விட்டாள்.

ஒருகணம் பேசாமல் இருந்தாள் சுந்தரி. பிறகு நிமிர்ந்து, “எல்லாம் ஒரு விவரம் தெரியட்டும் என்றுதான்” என்று வசந்தமல்லி எதிர்பார்த்த அதே பொதுப்படையான பதிலைக் கூறினாள்.

தொடர்ந்த சிறு மவுனத்தின் பின், “சற்று யோசித்துப் பார்த்தால் உனக்கே விளங்கும்” என்று முடித்து விட்டு எழுந்து அங்கிருந்து அகன்றாள்.

வசந்தமல்லிக்குச் சற்று நேரம் சுய உணர்வே இல்லை எனலாம்.

இதுவரை, ராகினியுடைய தாயார் எதையும் - என் மகளுக்கும் உன் கணவனுக்கும் அத்துமீறிய உறவு இருந்தது என்றோ, என் மகளுக்கு உன் கணவனை விட்டுக் கொடு என்றோ வாய் வார்த்தையாக, நேரடியாகச் சொல்லவில்லை. இந்த நிலையில், இந்த அம்மாள் பேசிய எதைப் பெரியதாக எடுத்துக் கொண்டு கணவனிடம் புகார் சொல்ல முடியும்?

சொல்லாததைச் சொன்னார்கள் என்று பொய் சொல்ல வசந்தமல்லியால் முடியாது! இட்டுக்கட்டுவதும், கோள் மூட்டுவதும் அவளது இயல்பல்ல. அது பிடிக்காததும் கூட.

அவளுடைய கணவனுக்கும் அந்த இயல்பு உண்டு. ‘எவன் ஒருவன் புறம் சொல்லுகிறானோ, அவனிடம்தான் குறையிருக்கும்’ என்பான். அவனிடம் போய், நிச்சயமற்ற ஒன்றை எப்படிச் சொல்வது?

முன்போலப் பிரியமாய் இருந்தாலும் கூட, ‘இந்த மாதிரிப் பேசுகிறார்களே, எனக்குப் பயமாய் இருக்கிறதே’ என்று வித்யாதரனிடம் வசந்தா கேட்பது சந்தேகமே. ‘அண்ணி மூட்டிய பொறிதான் எப்போதும் அவளோடு இருக்கிறதே!

வேறு என்ன செய்வது என்று யோசிக்க முயன்றான். ஒன்றும் முடியாமல் தலை கிறுகிறுவென்று சுழன்றது.

அருகில் இருந்த ஜன்னலின் கம்பியைப் பிடித்து, நின்று சமாளிக்க முயற்சித்த போது, தோட்டத்தில் நின்ற வித்யாதரனை நாடி, ராகினி வேகமாகச் செல்வது தெரிந்தது.

அடிக்கடி இப்படித்தான், வித்யாதர் தனியே இருக்கும் போதெல்லாம் அவனிடம் சென்று ஏதேதோ பேசுகிறாள். சாதாரணமான கேலியும், சிரிப்பும் அல்ல. ஏதோ சீரியசான பேச்சு என்கிற அளவு ராகினியின் முகபாவனை, கை அசைவுகளில் இருந்து வசந்தமல்லி ஏற்கெனவே கண்டு வைத்திருந்தாள்.

இப்போது, அவர்கள் இருவரும் என்ன பேசுகிறார்கள் என்று அறிந்தே ஆகவேண்டும் என்று ஒரு வேகம் ஏற்பட்டு விட, உடல் உபாதையைப் பிடிவாதமாய் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு, வேகமாக அவளது அறைக்குச் சென்றாள். அவள் குளித்து உடைமாற்றி, சற்று ஓய்வாக இருப்பதற்கான தனியறை. அந்த அறையை ஒட்டித் தான் வெளியே தோட்டத்தில் வித்யாதரன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவசரமாக அறையினுள் வந்தவள், ஓசையின்றி, மெல்லச் சென்று, சன்னல் அருகே மறைந்திருந்து, கணவனும் அவனுடைய மாமன் மகளும் பேசியதை ஒட்டுக் கேட்டாள்.

ஒட்டுக் கேட்பது சற்று அருவருப்பான காரியம்தான். ஆனால் அவளுக்குத் தன் கணவனிடம் குற்றமில்லை என்று தெளிவு பெற்றாக வேண்டிய அவசியம்... இன்றியமையாத தேவை!

ஒரு தவறின் வழியில் நன்மையை அடைய முடியாது என்று காந்தி கூறியிருக்கிறார்.

அதற்கிணங்க, ஒட்டுக் கேட்ட வசந்தமல்லிக்கும் சென்னியில் ஓங்கி ஓர் அறை விழுந்தது.

ஏனெனில், ராகினி வித்யாதரனிடம், “நழுவி நழுவி ஓடுகிறீர்களே அத்தான்? நான் உங்களை வேறு என்ன கேட்கிறேன்? தகப்பன் பேர் தெரியாத பிறவி என்று இழிசொல் கேட்டு என் குழந்தை குன்றிவிடக் கூடாது என்பதுதானே? பெயருக்கு ஒரு மாங்கல்யமும், குழந்தையுடைய தந்தை நீங்கள் என்கிற ஒரு வார்த்தையும்தானே அத்தான் கேட்கிறேன். வேறு எந்தவித உரிமையும் நான் கேட்க மாட்டேன் என்று ஸ்டாம்பு பத்திரத்தில் எழுதி வேண்டுமானாலும் தருகிறேன், அத்தான். ப்ளீஸ்... அத்தான்” என்று கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள். பிச்சைக்காரி போல யாசித்தாள் எனலாம்.

இதயத்துள் வெடித்த எரிமலையால் வசந்தமல்லி தள்ளாடினாள்.

“ஊகூகூ... ராகினி, உனக்கு என்மேல் என்ன விரோதம் அம்மா? நீ என்னைச் சிறைக்குள் தள்ளிக் கம்பி எண்ணவும் களி தின்னவும் வைக்க முயற்சிக்கிறாய் என்று தெரிகிறதே. எனக்குக் களியே பிடிக்காது. அதனால் இந்தப் பேச்சையே விடு தாயே...” என்று ராகினியின் மன்றாடலுக்கு வித்யாதரன் சொல்லிக் கொண்டிருந்த பதில் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து பேசுவது போல மெல்லக் கேட்க, மெய்யா “வே வசந்தமல்லி மயங்கிச் சரிந்தாள்.

9

சற்று நேரம் கழித்துத் தானாகவே மயக்கம் தெளிந்து எழுந்த வசந்தமல்லிக்கு, சற்றுமுன் கேட்டதெல்லாம், இந்த மயக்கத்தில் வந்த கனவோ என்று தோன்றியது.

ஆனால் மயக்கம் வந்ததே அவளுடைய கல் நெஞ்சுக் காரக் கணவனின் பேச்சைக் கேட்ட அதிர்ச்சியில்தானே?

ஒரு குழந்தையின் தந்தை - தந்தையாகி இருப்பது அந்த ஒரே ஒரு பிள்ளைக்குத்தானா? அவனால் இப்படி இரக்கமின்றி எப்படிப் பேச முடிந்தது? பாவம் அந்த ராகினி! இந்த வார்த்தை கேட்டு எப்படித் தாங்கினாளோ? பாவம்!

சந்தேகத்தின் பலனைக் குற்றவாளிக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்பார்கள். இத்தனை நாளாக நேர் சாட்சியம் இல்லை; அதனாலேயே எல்லாமே பொய்யாகத்தான் இருக்க வேண்டும் - என்று தனக்குள்ளேயே தர்க்கமிட்டு வென்றானே; கடைசியாக எல்லாம் அவளது காதல் கொண்ட மனதின் கற்பனையாக அல்லவா முடிந்து விட்டது!

ஆனாலும் வித்யாதரன் இவ்வளவு கிராதகனா? பிள்ளைக்கு இழிவு நேர்ந்து விடக் கூடாது என்று அவள் கெஞ்சுகிறாள்; இவனானால் களி தின்னப் பிடிக்காது என்று நக்கல் செய்கிறானே! அது, அவனுடைய பிள்ளையும்தானே? அதற்கொரு கேவலம் என்றால் அவன் ரத்தம் துடிக்க வேண்டாமா? அதைவிட்டு ஏளனம் செய்கிறானே?

ஒரு வேளை இவன் மெய்யாகவே சிறைக்கு அஞ்சித் தான் ராகினியைத் தட்டிக் கழிக்கிறானோ?

ஆனால், வித்யாதரனைச் சிறைக்கு அனுப்புவது என்றால் அதை வசந்தமல்லிதானே செய்தாக வேண்டும்! அவளால் அது முடியுமா?

கசந்த முறுவல் ஒன்று அவளது இதழ்களில் தோன்றி மறைந்தது. அந்த மாதிரியெல்லாம் துணிந்து ஏதாவது செய்து விடக்கூடாது என்றுதானே, வித்யாதரன் பெற்றோரில்லாத, படிக்காத, பட்டிக்காட்டுப் பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்துத் திருமணம் செய்திருக்கிறான்! பிறகென்ன பயம்?

ஒருவேளை, இதுபோல இன்னும் எத்தனை கிளம்பி விடுமோ என்ற அச்சமா? என்று எண்ணியவளுக்கு அப்போதும் கசப்புதான். அடி வயிற்றிலிருந்து பொங்கி எழுந்த கசப்பில், மெய்யாகவே ஒருதரம் வாந்தி எடுத்தாள். கூடவே கண்ணீரும் பொங்கியது.

முகம் கழுவிக்கொண்டு குளியலறையிலிருந்து வந்த போது கடிகாரம் மணி அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது.

பழைய காலத்து 'ரோமன் எண்' உள்ள கடிகாரம் அது. 'ஆன்டிக்' மதிப்புள்ளது என்று வாங்கி, உள் பாகங்களைப் பதுப்பித்து மாட்டியிருந்தான் அவள் கணவன். மணியடிக்கும் போது வீடு முழுமைக்கும் இனிமையான அதிர்வோசை நம்பூரா ஒலி போலப் பரவும். மணியடிக்கும் போது என்ன வேலை செய்து கொண்டிருந்தாலும், அதை நிறுத்தி விட்டு, அந்த இனிய நாதத்தைக் கேட்பது வசந்தமல்லியின் வழக்கம்.

மணி ஒன்பது என அறியவும் வசந்தமல்லி திடுக்கிட்டாள். கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரமாய் அறைக்குள்ளேயே

கிடந்திருக்கிறாள்! இதில் பெரும்பான்மை நேரம் மயக்கத்தில் கழித்திருக்கிறது!

கண்மூடிச் சில கணங்கள் நின்றவள், ஒரு பெழுச்சுடன் அறையை விட்டு வெளியே சென்றாள்.

இது வித்யாதரன் அலுவலகம் கிளம்பும் நேரம். சாப்பிட்டானோ இல்லையோ என்ற பரபரப்பு தோன்றி உடனே மறைந்தது. சமையல்காரி செய்து வைத்திருப்பாள்; வித்யாதரனுடைய அத்தையம்மாள் வந்ததிலிருந்து, அவனுக்கு ஊட்டி விடாத குறையாக, அவனது உணவு வேலையை அவர்கள்தானே பார்த்துக் கொள்கிறார்கள்!

செய்யப்டும் என்று வசந்தியும் விட்டு விட்டாள். இந்த அம்மாளின் பேச்சில் அவளுக்கும் உணவைப் பார்த்தாலே வெறுப்பாகி விட்டிருந்தது!

மெல்ல வாயிற்புறமாகச் சென்றாள்.

வித்யாதரன் ராகினியிடம் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்...

“அதனால், சும்மா ஊளு ஊளு என்று அழுது கொண்டு இருக்கக் கூடாது. உன் பிரச்சனைக்கு ஒரு நல்ல தீர்வை தகராறு இல்லாமல் முடித்து வைக்கத்தான் ஆன முயற்சி செய்து கொண்டு இருக்கிறேன். என்மேல் நம் பிக்கை வைத்து சும்மா இருக்க வேண்டும். இந்த அழகான மண்டைக்குள் எதையாவது போட்டுக் குழப்பி அதைக் கஷ்டப்படுத்தக் கூடாது. ஏனென்றால் வெளியே அழகு தவிர, உள்ளே, பாவம். அது ஏற்கெனவே காலி!” என்று ராகினியின் தலையில் சின்னதாய் ஒரு குட்டு வைத்து விட்டுக் கிளம்பினான் அவன்.

“என்னவோ, பார்த்துச் செய்யப்பா. நீ தொடங்கியது, சுபமாய் முடித்துத் தரவேண்டியதும் உன் பொறுப்பு தானே?” என்று வழியனுப்பினாள் அவனுடைய அத்தை.

மீண்டும் வசந்தமல்லியின் நெஞ்சுக்குள் தீ எரிந்தது.

‘தகராறு இல்லாமல்’ என்றால், மனைவியிடம் ஒப்புதல் கடிதம் கேட்க வரப்போகிறானா? அவள் முகத்தைப் பார்த்து அப்படி கேட்க அவனால் முடியுமா? ஏன் மாட்டான்? எத்தனை திரைப்படங்களில் அப்படி கடிதம் கேட்டுக் கொடுமை செய்வதைப் பார்த்தாகி விட்டது.

முடியாது என்றால் என்ன செய்வான்?

ஆனால் மறுப்பதால் என்ன பயன்? மனதால் பிரிந்து போகிறவனைச் சட்டத்தினால் பிடித்து வைத்து என்ன பயன்?

பின்னே என்ன செய்வது?

ஒன்றும் புரியாமல் மீண்டும் அவளுக்கு அழுகை வந்தது. திருமணம் என்றதும் முதலில் மகிழ்ந்ததும், சுலோசனா அண்ணியின் பேச்சில் கலங்கியதும், கணவனோடு இன்பமாக வாழ்ந்ததும் ஒவ்வொரு கட்டமாக நினைவுவர நினைவுவர மேலும் மேலும் கண்ணீர் பெருகிக் கொண்டே இருந்தது.

மகிழ்ச்சியோடுதானே இருந்தார்கள்! பிறகு என்ன ஆயிற்று?

வேறு என்ன? அந்த அனுராதா குறுக்கே வந்தாள், முதுகில் மூன்று பட்டை ஜாக்கெட்டில், ‘ஸீத்ரு’ சேலைகளுமாக! பாவி!

ஆனால் வித்யாதரனின் குணத்துக்கு, அவனை நொந்து என்ன பண்ணுவது? அத்தோடு வயிற்றில் கருவோடு இந்த ராகினி எப்படியும் வந்துதானே இருப்பாள்?

ஏதோ தோன்றவும் எழுந்து, முகத்தைக் கழுவி, அழுத சுவடு தெரியாமல் சீர்ப்படுத்திக் கொண்டு விருந்தினரிடம் சென்றாள்.

ராகினி சோர்ந்து நிற்பதைக் கண்டு மனம் இளகி, “இது எத்தனாவது மாதம், ராகினி?” என்று பரிவான குரலிலேயே வினவினாள்.

முகம் கன்றி விட்டது ராகினிக்கு “மூ... மூன்று...” என்று தடுமாறிவிட்டு, “அ... அத்தான் சொன்னாரா?” என்று சிரமத்துடன் வினவினாள்.

ஆம் என்றும் இல்லாமல், இல்லையென்றும் இல்லாமல் தலையசைத்தாள் வசந்தமல்லி.

“எல்லாம் நான் சிகிச்சைக்காக நியூயார்க் கிளம்புவதற்குக் கொஞ்சம் முன்னால்தான் சும்மா, கண்டபடி சுற்றியிருக்கிறார்கள்! எல்லாம் தலைவிதி!” என்று சலித்துக் கொண்டாள் தாயார்.

ராகினியின் முகம் மேலும் கவிழவும், “எல்லாம் சரியாகி விடும், ராகினி!” என்று தேறுதலாகக் கூறினாள் வசந்தமல்லி.

ஆனால் ராகினியின் முகம் நிமிரவில்லை என்று கண்டு, இனி இங்கிருந்து அவளைச் சங்கடப்படுத்த வேண்டாம் என்று உள்ளே செல்லத் தொடங்கியவள், டெலிஃபோன் கிணுகிணுக்கவும் நின்று திரும்பினாள்.

அதற்குள் உடையவள் போல சுந்தரி ரிசீவரைக் கையில் எடுத்து, “ஹலோ” எனவும், மீண்டும் உள்ளே செல்லத் தொடங்கியவள், “யார், வித்யாவா? என்னப்பா?” என்று கேட்கவும் மறுபடியும் நின்று தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தாள். ஒருவேளை, வித்யாதரன் மனைவியிடம் பேச நினைத்திருப்பானோ?

அவனுக்கு அந்த மாதிரி நினைப்பேதும் இல்லை என்பதுபோல, முகமெல்லாம் மகிழ்ச்சி பெருக, “என்னது, என்னது? அப்படியா? உடனே திருமணத்தை முடித்து விடலாமா! அய்யோ; என்னால் நம்பவே முடியவில்லையப்பா! இதோ! இதோ, உடனே கிளம்பி விடுகிறோம். சரி சரி கரெக்டாக அங்கேயே வந்து விடுகிறோம்” என்று ரிசீவரை வைத்து விட்டு மகளிடம் திரும்பினாள்.

“எல்லாம் நம் நல்ல நேரம். நான் டெலிபோனில் சொன்னது பேசினது எல்லாம் காதில் விழுந்தது இல்லையா? கிளம்பு. ஏதாவது நல்லதாக... பொறு, இந்த மாதிரி டிரஸ் எல்லாம் வேண்டாம். நல்லபடியாக ஒரு பட்டுச் சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு கிளம்பு. கிளம்பு. ஓடு. ஸ்ரீனும் ஒரு மணி நேரத்தில் அங்கே இருந்தாக வேண்டுமாம்!” என்று மகளை விரட்டியவாறு அவர்கள் இருவரும் நங்கியிருந்த விருந்தினர் அறைக்குச் சென்றாள்.

தாய்க்கும் மகளுக்கும் இருந்த உற்சாகத்தில், அறை மின் உட்புற வழியில், தன் மேனியையே சுமக்க மாட்டாத வாய்போலச் சுவரில் சாய்ந்து கொண்டு நின்ற வசந்தமல்லி மண்ணிலேயே படவில்லை!

“அம்மா, அப்பா...” என்று ராகினி சற்றுக் கவலையுடன் கூற, “அப்பாவை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

10

“ம்ம்... தேனிலவுக்குப் போகும்போது குழந்தைகளாகக் கூட்டிப் போவார்களா, என்ன?” என்று கண்வனை

நோக்கிக் கண்ணடித்து விட்டு கலீரென்று அனுராதா சிரிக்க, அவள் கணவனும் புன்னகை பூத்தான்.

“தேனிலவா?!”

வசந்தமல்லியின் முகத்தில் திகைப்பைக் கண்டு, “ஆ மாம், மிசஸ் வித்யாதர். நேற்று ‘எங்களுக்குத் திருமண நாள். கடந்த ஏழு ஆண்டு காலமாக, முதலாம் ஆண்டு போலவே திருமண நாளுக்கு மறுநாள் இப்படி ஒரு பத்து நாள் டீர் கிளம்பி விடுவோம். கைக்குழந்தையாக இருக்கும் போது தவிர, மற்றபடி பிள்ளைகளை எங்கள் இருவரில் யாராவது ஒருவருடைய பெற்றோரிடம் விட்டு விடுவோம். நீங்களும் உங்கள் கணவரும் கூட இதைச் செய்து பாருங்கள், மிசஸ் வித்யாதர். கணவன் மனைவிக்கிடையே அன்பும் காதலும் நாளுக்கு நாள் கூடுவதை நீங்களே உணர்வீர்கள்” என்று அனுராதா விளக்க, அவளுடைய கணவனும் அதை ஆமோதித்தான்.

திரை விலகியதுபோல வசந்தமல்லி உணர்ந்தாள். இந்தப் பெண்ணைப் பற்றியா அவள் தவறாக எண்ணினாள்? இவளோடு சேர்த்து கணவனையும் தவறாக நினைத்து, அவனிடம் முகம் திருப்பி...

ஒடிப்போய்க் கணவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் போல இருந்தது அவளுக்கு. ஆனால் என்ன மடத்தனம்! இந்த அனுராதா விஷயத்தில் வசந்தாவின் கணிப்பு தவறாகி விட்டதாலேயே வித்யாதரன் உத்தமனாகி விட முடியுமா? அங்கே வயிற்றில் பிள்ளையோடு வந்து நிற்கிறானே ஒருத்தி, அவளை எங்கே ஒளித்து வைப்பது?

தன் யோசனையிலேயே இருந்தவள், எதிரில் இருந்த இருவரும் தன்னை விசித்திரமாக நோக்கவும், திகைத்து, “என்ன?” என்றாள்.

“ஒன்றுமில்லை. பெங்களூரில் எங்கே போகவேண்டும் என்று சொன்னீர்கள் என்றால், நாங்கள் போகிற வழியில் உங்களை அங்கே கொண்டு விட்டுவிட்டுப் போகிறோம்” என்றாள் அனுராதா.

மீண்டும் பேச்சிழந்து பேந்த விழித்தாள் வசந்தமல்லி. இவளிடம் என்னவென்று சொல்வது? போகுமிடம் பற்றிச் சொன்னால், இவள் உடனே அதைப் போய் வித்யாதரனிடம் வத்தி வைத்து விடமாட்டாளா?

மரத்துப் போயிருந்த மூளையை உலுக்கி யோசித்து, “எ... என்னை அழைத்துச் செல்ல ஆள் வரும். அதனால் நா... நானே போய் விடுவேன்” என்று பல்லைக் காட்டிப் புன்னகை புரிய முயன்றாள்.

“ஓ..கே!” என்று எழுந்தாள் அனுராதா. “நாங்கள் வருகிறோம், மிசஸ் வித்யாதர். எங்கள் இடத்தைத் தேடி உட்கார வேண்டும். இவர் அப்பா வேறு வழியனுப்ப வருவதாகச் சொன்னார். பார்க்க வேண்டும். ஒருவேளை மீண்டும் சந்திக்க முடியாவிட்டால் குட்பை” என்று அவள் கிளம்ப, அவளுடைய கணவன் அந்த சியாம் சுந்தரும் புன்சிரிப்புடன் தலையாட்டியபடி சாமான்களைப் பொறுக்கி, கொண்டு மனைவியைப் பின் தொடர்ந்தான்.

“அப்பாடி!” என்று நெடுமூச்சு விட்டாள் வசந்தா.

இனி, வசந்தமல்லியின் நினைவு அனுராதாவுக்கு இருக்காது. அவளது ஏழாவது தேனிலவு முடிந்து, திரும்பிச் சென்று வேலையில் சேர்ந்தபின்ன்தான் இந்த மிசஸ் வித்யாதரன் காணாமல் போன விவரம் அவளுக்குத் தெரியவரும். பத்து நாட்களுக்கு முன் பெங்களூர் மெயிலில் கண்ட வசந்தமல்லி, இத்தனை நாட்களில் எங்கே போனான் என்று யாருக்கு என்ன தெரியப் போகிறது?

தெரியவும் போவதில்லை வசந்தமல்லி தன் கணவனை இனிப் பார்க்கவும் போவதில்லை! கடவுளே! என்று பெருமூச்சு விட்டாள் வசந்தமல்லி.

வசந்தமல்லி அறியாததும் ஒன்று உண்டு.

வசந்தமல்லி இந்த ரயில் பெட்டியில் இருந்து இறங்கியதும், அந்தப் பெட்டியை விட்டுச் சற்று தொலைவுக்கு அனுராதா தன் கணவனை இழுத்துச் சென்றாள்.

“நாம் அந்தப் பக்...” என்று தொடங்கிய கணவன், மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்ததும், “இப்போது நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று வினவினான்.

“சாமான்களைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். நான் போய் ஒரு ஃபோன் செய்து விட்டு வருகிறேன். அதன்பிறகு...”

“அதன் பிறகு?”

கணவனை ஓரக் கண்ணால் குறுநகையுடன் நோக்கி, “தேவைப்பட்டால் சங்கிலியை இழுத்து ரயிலை நிறுத்த வேண்டும்!” என்று அவன் காதோரம் கிசுகிசுத்து விட்டு

அவன் பிரமித்து நிற்கவும், “கவலைப்படாதீர்கள். அபராதத் தொகையை இரட்டிப்பாக வசூலித்து விடலாம்!” என்று இயம்பியவாறே அனுராதா டெலிஃபோன் செய்ய விரைந்ததை வசந்தமல்லி அறியாள்.

தொடர்ந்து, அனுராதா வித்யாதரனுக்கு டெலிஃபோன் செய்து, வசந்தமல்லியை அங்கே பார்த்த விவரம் சொல்லி” உங்கள் மனைவியின் முகம் சரியாக இல்லை, பாஸ். ஏதோ விபரீத முடிவு எடுத்து விட்டார் போலத் தெரிகிறது. ரயில் கிளம்ப இன்னும் இருப்பது பத்தே நிமிடங்கள். அந்தப் பத்து நிமிடங்களுக்குள் வாருங்கள். அதற்கு மேல் உங்களுக்காக நியாயமற்ற முறையில் சங்கிலியைப் பிடித்து இழுத்து ஒரு தரம் நிறுத்துகிறேன். ஆனால் அபராதத் தொகையைத் தந்துவிட வேண்டும்” என்றதும் வசந்தமல்லிக்குத் தெரியாது.

எனவே திடுமெனக் கணவன் வந்து நின்று, “மரியாதையாக எழுந்து என்னோடு வா. இல்லையென்றால் இத்தனை பேர் நடுவில் உன்னைக் கையைப் பிடித்து படிவந்தமாக இழுத்துப் போகவும் நான் தயங்கமாட்டேன்” என்று அதட்டவும் முதலில் வெகுவாகத் திகைத்துப் போனாள் அவள்.

ஆனால், கூடவே அவன் பேசிய பாணி ஆத்திரமுட்ட, “நீங்கள் யாரோ தெரியாது என்று போலீசில் பிடித்துக் கொடுத்து விடுவேன். அதற்கு முன் இத்தனை பேரிடமும் நாம் அடி வேறு கிடைக்கும். தேவைதான் என்றால் என் கையைப் பிடித்து இழுங்கள்” என்றாள் பதிலுக்கு.

இறுக அணைத்து, “ஏண்டா, ஏண்டாம்மா உனக்கு இந்தத் துன்பம் எல்லாம்? எதற்காக இப்படி எல்லாம் அலட்டிக் கொண்டாய்?” என்று எல்லையில்லாப் பரிவுடன் கேட்கவும், அந்தக் கனிவில் அவளுக்குக் கண்ணீர் வந்தது.

இவ்வளவு அன்பாயிருப்பவன், வேறு காரணத்துக்காக மணந்தான் என்றால் எப்படி ஒப்புவது? அவளது ஐயங்களுக்கு வேறு ஏதோ விளக்கம் கூட இருக்கலாமே!

கணவன் மார்பில் புதைந்திருந்த முகத்தை நிமிர்த்தி, “எத்தனையோ பெண்களை மறுத்த நீங்கள் என்னை மணக்க மட்டும் எப்படி உடன்பட்டீர்கள்?” அவன் முகத்தை நேராக நோக்கி வினவினான்.

லேசாக முறுவலித்தான் அவளுடைய கணவன். “எனக்கே அது அதிசயம் தான், கண்மணி. உன் படத்தைப் பார்த்ததுமே, முன்பே தெரிந்த மாதிரி, உன்னையே தேடிக் கொண்டிருந்த மாதிரி எனக்குத் தோன்றி விட்டது. எப்போதோ, ரொம்ப காலத்துக்கு முன்பாகவே உன் முகம் என் மனதில் பதிந்திருக்க வேண்டும். எத்தனையோ பிறவிகளாக என்று, படத்தைப் பார்த்தபோது நினைத்தேன். ஆனால் அது எப்போது என்று கொஞ்ச நாட்களாக எனக்குள் ஒரு தெளிவு. நீ எப்போதேனும் ‘கிருஷ்ணாபுரம்’ சிற்பக் கோயிலுக்குப் போயிருக்கிறாயா?” என்று விசாரித்தான்.

“ம்ம்... ஆமாம்” என்றான் அவள். “என்னுடைய பத்து - பதினோராவது வயதில் ஐந்தாம் வகுப்பு படிக்கும் போது பள்ளியில் அங்கே அழைத்துப் போனார்கள். ஏன்? ஓகோ? அய்யோ, அப்போதே காதல் என்று சொல்லாதீர்

கள். ப்ளீஸ்... நம்பவே முடியாது!” என்றாள் மறுப்பான தலையசைப்புடன்.

“காதலிக்கிற வயது உனக்கோ, எனக்கோ அப்போது கிடையாதே! ஆனால், என் பதினெட்டாம் வயதில் - நீ சென்ற அதே சமயம் நானும் அங்கே போயிருந்தேன் - அந்தச் சிற்பங்களைப் பற்றிக் கேள்வியுற்றுதான். ஆனால், அந்தச் சிற்பங்களை ரசிக்க விடாமல், ‘காச் பூச்’ சென்று கத்திக் கொண்டு வாலில்லாக் குரங்குகள் போல பல வாண்டுகள் அங்குமிங்கும் ஓடிக் கொண்டு இருந்தார்கள். ஒரு மாதிரி பக்கி வைலட் கலர் யூனிஃபார்ம் சரிதானா?”

பார்வையில் அதிசயத்துடன் அவள் தலையாட்டவும், “அங்கே உன்னை இரண்டு மூன்று தரம் பார்த்த ஞாபகம். ‘இதென்ன அங்கிள்’ என்று எதையோ நீ என்னிடம் கேட்டதாகக் கூட நினைவு. என்னடா, நம்மை இப்போதே ‘அங்கிள்’ ஆக்கிவிட்டாளே என்று எரிச்சல்கூடப் பட்டேன். அப்போதே ஒரு தாக்கம். உன் முக அமைப்பு அன்றே என் மனதில் பதிந்திருக்க வேண்டும். அதனாலேயே வேறு எந்தப் பெண்ணின் படத்தைப் பார்த்தாலும் மனதில் ஒட்டவே இல்லை; உன் படம் பார்த்தபின் வேறு பார்க்கத் தோன்றவும் இல்லை!” என்று விளக்கியவன், “ஆனால் அன்றற்கும், நீ படிக்க மாட்டேன், பார்லர் வேண்டாம் என்றதற்கும் என்ன தொடர்பு?” என்று மேலும் துருவினான்.

தன் கலக்கங்கள், வேதனைகள் அத்தனையும் கணவனிடம் கொட்டி, ஆறுதல் பெற இதுவே தருணம் என்று வர

தோன்றிவிட, ஊரில் சுலோசனாவின் சந்தேகத்தைக் கணவனிடம் எடுத்துச் சொன்னான் வசந்தமல்லி. “யோசித்துப் பார்க்கும் போது அது உண்மையாய் இருக்கும் என்று எனக்கும் தோன்றிவிட்டது” என்றான் அவன்.

“நல்லவிதமாய் யோசிக்கிற பழக்கமே இந்த மூளைக்குக் கிடையாதாக்கும்!” என்று அவள் தலையைத் தட்டி சிரித்தான் வித்யாதரன்.

சற்றே அசடு வழிந்துவிட்டு, “பின்னே என்ன நினைப்பதாம்? உங்களைப் போல வழிவழியாய்ப் படித்தவர், எங்கள் ஊர் மாதிரி ஒரு கிராமத்தில் வந்து, பணத்தில் குறைந்த, படிக்காத, அழகு குறைந்த ஒரு பெண்ணை மணமுடிப்பது என்றால் அதற்கு வேறு ஏதோ காரணம் இருக்கும் என்று நினைப்பதில் என்ன தப்பு, சொல்லுங்கள்?” என்றான் அவள்.

“ம்ம்? வேறு காரணமா? முதலில் காரணத்துக்கு அவசியமே இல்லாமல், உன் அடிப்படை எண்ணங்களே தப்பு, தெரிந்து கொள். பட்டிக்காடு என்றாயே, உன் ஊர் என்ன அப்படிப் படிப்பு வாசனையே இல்லாத ஒன்றா? பிளஸ் டீ படித்தவள், ஒன்றுமே தெரியாத பாமரப் பெண்ணாக எப்படி இருக்க முடியும்? அத்தோடு கல்வியை எப்போது வேண்டுமானாலும் பெருக்கிக் கொள்ளலாம். அடுத்தது பணம். பெண்ணோடு பணம் வாங்க வேண்டுமென்று என் குடும்பத்தில் யாருமே எண்ணியதில்லை. அத்தோடு, உன் அண்ணனும் அப்படி ஒன்றும் வசந்தமல்லி இல்லாதவர் அல்ல. அதன் பிறகு படுமுட்டாள்தனமா

ஒன்று சொன்னாயே, அழகு குறைந்தவன் என்று நீ அழகில் மட்டம் என்று எந்த மட்டி சொன்னான்... அல்லது சொன்னான்?” என்று கேட்டான் அவன்.

சுலோசனாவை அவன் குறிப்பிடுவது புரிந்தாலும், “வேறு யார் சொல்ல வேண்டும்? என் நிறம் எனக்குத் தெரியாதா?” என்றான் வசந்தமல்லி சிறு சலிப்புடன்.

“நிறம் வெள்ளையாக இல்லாவிட்டால் அழகுக் குறைவா? அசடு! உலகப் பேரழகி கிளியோபாட்ரா என்ன நிறம் தெரியுமா? கறுப்புக் கண்ணனைத் தானே அழகென்று சொல்வதும். இதெல்லாம் போதாது என்றாலும் நம் கைகளைப் பார். என்னைவிட நீதானே நிறமாக இருக்கிறாய்? அத்தோடு எனக்கு நீ அழகி... பேரழகி. மற்றவர்களின் அபிப்பிராயம் பற்றி உனக்கு ஆவது ஒன்றுமில்லை. தெரிந்து கொள்” என்று ஓர் அதட்டலுடன் முடித்து, அதை நிரூபிப்பது போல அவளை ஆவலுடன் அணைத்து முத்தமிட்டான் வித்யாதரன்.

சொந்தமாய் அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு, “நான் மேலே படிக்கட்டுமா?” என்று கேட்டாள் வசந்தமல்லி.

“தாராளமாய்” என்றான் அவன் மனைவியின் முன் மயிர்ச்சுருளை ஊதிவிட்டபடி.

“அப்புறம் அழகு நிலையம் கூட”.

“உன் விருப்பம்! ஆனால், அளவு மீறி ஏதாவது பிடிவாதம் கொண்டு வந்தால் என் அழகான மனைவி இவள்

அல்ல என்று விரட்டி விடுவேன், ஜாக்கிரதை!" என்று வினையாட்டாய் மிரட்டினான் கணவன்.

பெருமிதமாய்ச் சிரித்தவன், சற்றுத் திரும்பி, யோசனையாய் அவனை நோக்கி விட்டு, "அன்று ராகினியிடம் விட்டேற்றியாகப் பேசினீர்களே, எனக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது. ஒரு குழந்தைக்கு அப்பா ஆகப் போகிறவர் இப்படிப் பேசலாமா... என்று நினைத்தேன்" என்றான்.

"அதுதான் அப்பா ஆகப் போகிறவன் நான் இல்லை என்று அப்போதே சொன்னேனே!" என்றான் அவன் புருவம் உயர்த்தி.

கடைக்கண்ணால் நோக்கி, "அப்பா ஆகப் போகிறவர்தான் என்று நான் சொன்னால்?" என்று குறுஞ்சிரிப்புடன் வினவினாள் வசந்தமல்லி.

புரிந்துகொள்ள வித்யாதரனுக்குப் பத்து வினாடி பிடித்தது. புரிந்ததும், 'ஹே...ய்!' என்ற உற்சாகத்துடன் கூச்சலுடன் மனைவியை அள்ளி அணைத்துக் கொண்டான் அவன்.

பாசமஸர்த் தோட்டம்

அன்றோடு சரியாகப் பதினைந்து தினங்கள் முடிந்தே விட்டன. திவாகரன் மனைவியுடன் சரியாக முகம் பார்த்து, முகம் கொடுத்துப் பேசி. மனைவி தாரிணியைப் பொறுத்த வரை, இதன் காரணம் புரியாத புதிர்!

இத்தனைக்கும், அவர்கள் இருவருமே, 'இம்'மென்றால் எகிறி, 'அம்' என்றால் ஆத்திரப்பட்டுக் குதிக்கிற ரகம் கிடையாது. எதையும் உள்ளேயே போட்டு வைத்து, கடுகை மலையாக்கி வளர்த்து, ஒருநாள் எரிமலைக் குழம்பாய்க் கொட்டித் தீர்க்கிற ஆசாமிகளும் அல்ல.

தாரிணியின் இருபது வயதில் அவர்கள் இருவருக்கும் திருமணம் நடந்தது. இரண்டு ஆண்டுகள் பிள்ளைப் பேற்றைத் தள்ளிப் போட்டு, மூன்றாம் ஆண்டில் முத்தாக ஒரு பெண்ணைப் பெற்று நித்திலா என்று பெயரும் இட்டார்கள். அடுத்த மூன்றாம் ஆண்டு, குணாளன். குணா நாலு வயதில் யுகேஜி செல்ல, எட்டு வயது நித்திலா இரண்டாம் வகுப்பில் படிக்க, தாரிணி - திவாகரன் தம்பதியர் பத்தாவது திருமண ஆண்டுவிழா அடுத்த மாதம் வரப்போகிறது.

இந்த ஒன்பது ஆண்டு பதினொரு மாதங்களில், மனைவன் இப்படி முகம் திருப்பித் தாரிணி அறிந்ததே இல்லை. மிகவும் மனம் ஒத்த தம்பதி என்றால் அது அவர்களேதான்.